

— Навѣрно, тамъ ставатъ сега ужасни нещастия... каза Огняновъ развълцуванъ.

— Нещастия не — подлости ставатъ, отговори докторътъ; — человекътъ, който бѣхъ пращаль днесъ до града, ми каза че Тосунъ бей помилвалъ Бѣла-Черкова, щомъ му пратила тържественно депутация да го посрѣщне. Схщиятъ видѣлъ, като минжлъ край конака, че на двора му стояла цѣла грамада съ оржжия, донесени отъ самитѣ бѣлочерковци... Тамъ билъ и черешовиятъ топъ... Клетиятъ бай Марко, него най-много жалж... Огняновъ въздхнж.

— Да, бай Марка, за него най е тежко... Той станж жертва на гнусно прѣдателство... Както и Кандовъ, прибави Соколовъ.

— А кой обадилъ Кандова и другаритѣ му? попита Огняновъ и челото му се покри съ дълбоки брѣзди.

— Какъ, азъ забравихъ да ти кажж: прѣдаде ги Юрданъ Диамандиевъ... Глупавата бабичка отишла та обадила скришомъ и на попа; а попътъ обадилъ на Юрдана. Самъ той ревлъ отъ долу, отъ мегданиа, на башибозуцитѣ: — „удряйте! какво се маете? разбойници не приемаме въ града си, царски душмани нещемъ“!

— Боже, Боже! Бѣдниятъ Кандовъ, герой го видѣхъ на клисурската позиция, и герой умрѣлъ тука... Какъ страшно бѣхъ потресенъ снощи отъ вида му!... А ти какъ се отърва най-послѣ?

— Скрихж ме въ една къща... Дѣ мислишъ, Бойчо?

— У нѣкой приятель пакъ, разбра се — не у чорбаджи Юрдана.

— Приятелитѣ и съзаклетницитѣ ме испждихж безобразно, както ти расправихъ, отговори докторътъ злъчно — всичкитѣ ми хлопнжжж вратитѣ си...

— Но кой тогава?... Продължавай по-добрѣ.

— Добрѣ, захванж докторътъ: — потерята приближаваше отдирѣ ми, азъ бѣхж дошгълъ къдѣ края. Тогава едно отчаянно рѣшение ми дойде да се опитамъ да минж